

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

De eisdem, Sermo IV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-50232)

mam, & induite illum. Sustulit filij crima, qui non sustulit nuditatem: hinc est quod à seruis ante vestiri voluit filium, quam videri: ut soli patti nota esset nuditas: quia pater solus videre filij non poterat nuditatem. *Cito proferte stolam primam.* Pater hic qui in secundis esse nō passus est peccatorem, plus de venia quam de iustitia gaudiū vult habere. *Cito proferte stolā primā.* Non dixit, vnde venis? fuisti vbi? vbi sunt quae tulisti? quare tantam gloriam tanta turpitudine commutasti? sed: *Cito proferte stolam primam, & induite illum.* Videtis quia delicta non videt vis amoris. Tardam misericordiam pater nescit. Delicta qui discutit, prodit. *Et date annulum in manu eius.* Paterna pietas contenta non est innocentiam reparare solam, nisi pristinum restituat & honorem. *Et date calceamenta in pedibus eius.* Quam pauper rediit qui ditatus abscesserat, & de tota substantia calceamenta in pedibus non reportat. *Date calceamenta in pedibus eius.* Ne vel in pede remanere deformitas nuditatis: certe ut calceatus anterioris vitæ rediret ad cursum. *Et adducite vitulum saginatum.* Communis vitulus non sufficit, nisi fuerit pinguis, nisi fuerit saginatus: vitulus pinguis testatur paternæ pinguedinem charitatis. *Et adducite vitulum saginatum, & occidite, & manducemus, & epulemur:* quia hic filius meus mortuus fuerat, & reuixit, perierat & inuontus est. Historiam loquimur adhuc, & iam cogitamus arcana nudare mysterium. Mortuus filius vituli suscitatur ex morte, & unus vitulus totius familiæ funditur in saginam. Sed differendum est: ut senioris dolorem vetustum, vetustiorem fratri inuidiam prosequamur.

De cisdem, Sermo IV.

DE iunioris filij reditu & salute gaudentes senioris flebiliter pandimus, & doleimus inuidiam, qui sumnum

Summum frugalitatis bonum extremo zeli malo perdidit, & luoris. Erat, inquit filius eius senior in agro, & cum veniret, & appropinquaret domui, audiuit symphoniam & choros, & vocavit unum de seruis, & interrogauit quae hoc essent. Isque respondit, frater tuus venit, & occidit pater tuus vitulum saginatum, quia saluum illum recepit. Indignatus est autem, & nolebat introire. Erat, inquit, filius eius senior in agro. Erat in agro terram percolens, se desertans, duritiam soluit cespitis, perdurat affectum, sentes eradicat & gramina, stimulos inuidiæ non evellet. Sic in segete cupiditatis fructum zeli colligit, & luoris. Et cum veniret, inquit, & appropinquaret domui, audiuit symphoniam & choros. Inuidum fugat symphonia pietatis, choris charitatis excludit, & quem venire ad fratrem, & appropinquare domui, vocat ratio naturæ, hunc peruenire zelus non finit, luor non patitur introire. Inuidia malum vetustum, prima labes, antiquus virus, sæculorum venenum, causa funeris. Hæc in principio ipsum angelum eiecit, & deiecit de cœlo. Hæc de Paradiso hominem principem nostræ generationis exclusit. Ipsa hunc seniorem fratrem paterna seclusit è domo. Hæc Abrahæ progeniem, populū sanctitatis, ad auctoris suæ cædem, ad mortem sui Saluatoris armavit. Inuidia intestinus hostis non carnis quatit muros, non elidit septa membrorum, sed in ipsam cordis arietat arcem: & antequam viscera sentiant, ipsam dominam corporis animam prædo capit, & adducit inclusam: Si ergo volumus cœlestem mereri gloriam, si paradisi beatitudinem possidere, si æterni patris inhabitare domum, si volumus rei cœlestis parricidij non teneri peruigili fide, luce spiritus terras inuidiæ pellemus, & excludamus insidias, inuidiam totis amorū cœlestium viribus comprimamus: quia sicut nos Deo iungit charitas, à Deo inuidia sic seiungit. Pater ergo

illius

illius egressus cœpit rogare ipsum. Cor patris anxiū va-
riis arctatur motibus filiorum, & inter diuersos pig-
norū casus genitoris pietas stupefacta discurrit, quia
videt fratrem fratris reditu mox fugari, & salute alte-
rius sibi alterum mox perire, ac mœtorem longum
breui gaudio pensatum inuidiæ liuore turbari. O zeli
tumor, duos non capit domus ampla germanos. Et
quid mirum fratres? Fecit inuidia, fecit ut mundi tota
duobus esset angusta fratribus latitudo, namque ipsa
Cain iunioris erexit in mortem, ut esse solum zeli li-
uor faceret, quem primum fecerat lex naturæ. At ille
respondens dixit patri suo, Pater ecce tot annis seruio tibi.
Sic sapit qui patris audet iudicare pietatem. Ecce tot
annis seruio tibi. En patri filius nascendi beneficia qua-
seruitate compensat. Nunquam mandatum tuum pre-
teriū. Hoc tibi non tua innocentia, sed patris venia de-
dit, quia multa charitate delicta filij maluit tegere,
quam nudare. Et nunquam mihi dedisti hœdum, ut cum
amicis meis epularer. Fratri inuidus animus gratus esse
non potest patris: & paternæ largitatis memor non est,
qui est fraternæ immemor charitatis. Hœdum sibi da-
rū negat, qui substantiæ partē totā tēpore diuisionis
acepit. Tunc enim cùm frater iunior dari sibi substâ-
tiæ peteret portionem, pater ambobus totum fratris
bus mox diuisit: Euangelista dicente, & dñis illis sub-
stantiam. Sed inuidus simulat semper: mentitur inui-
dus semper. Et nunquam mihi dedisti hœdum, ut cum a-
micos meis epularer. Amicos paternos suos esse non cō-
putat: hos non amicos, sed extraneos credit: à quibus
vidit in patris gratiam se amari. Sed posteaquam filius
tuus hic, qui deuorauit substantiam suam cum meretricibus,
venit, occidisti vitulum saginatum. Hic rediisse fratrem
dolet, nō dolet periisse substantiā, nec dāni causa quæ-
ritur, sed liuoris: qui fratre redeūtem de suo decorare
debuit:

Genes. 4.

debuit: nō debuit de perditō sic fēdere. In filio est sub-
stantia patris tota: & ideo nil pater perdidit, filium
cūm recepit. Frater credidit damnum, qui rediisse cō-
spicit cohāredem. Et quando inuidus non auarus,
quando quicquid habet alter se computat perdidisse?
*At ipse dixit illi, fili, tu semper mecum es, & omnia me tua
sunt: epulari autē & gaudere oportebat: quia frater tuus hic
mortuus fuerat, & renixit: perierat, & inuētus est. O quid
facit vis amoris: quāuis malo filio nō esse nescit, non
esse nō potest pater: videt filiū degenerasse animo: vi-
det paternæ pietatis, paterni generis nil habere, & ta-
men nuncupat filium: suadet effectum: ad gratiam, vel
spem reuocat largitatis, dicendo: Tu semper mecum es,
& omnia mea tua sunt. Hoc est dicere: patere filium re-
diisse patri, permitte patri filium suscepisse: nec ille
aliud quam patrem quæsuit, qui veniens non filij, sed
loco mercenarij voluit collocari, dicens: Pater peccavi
in cælū, & coram te: & iam nō sum dignus vocari filius tuus;
fac me sicut unū de mercenariis tuis: Sint tibi omnia, illi
sufficit pater: & ne quid tibi de præsētibus, de veteri-
bus existimes imminutū: illi noua, & futura perquirā.
Certe si cōsiliū patris sequeris, & præceptū, participa
præsētia cū fratre, vt cū ipso tibi cōmunia sint futura.
Gaudē ergo, & inuētū gaudē: vt ille te gaudēat nō pī-
fe. Sed iā sermonē historicū cōcludamus: vt postea que
sunt mystica, que profūda, Christo reuelāte pādamus.*

De eisdem, Sermo V.

CAllidi debitoris est & inuerecundi, sāpe pāctū
non soluere: & patientissimum creditorē longa
& artifici cauillatione, protelare. De abscessu, de redi-
tu luxuriosi filij, Quintus est hic sermo nobis qui hi-
storicū sensum, sicut promisimus, ad mysticā & singa-
larem deitatis iatelligētiām conabitur autollere. Vo-
cratē